

Da bestemmelsen skal sikre, at de pågældende asylansøgere afskæres fra at færdes frit her i landet, indtil udvisningsafgørelsen kan fuldbyrdes, vil en vurdering af, om de i udlændingelovens § 34 nævnte mindre indgribende foranstaltninger (meldepligt m.v.) kan anvendes som alternativ til frihedsberøvelse ikke være relevant. Det er derfor efter forslaget ikke en betingelse for anvendelse af frihedsberøvelse, at en sådan vurdering foretages.

Da formålet med den foreslåede adgang til frihedsberøvelse vil være at sikre en effektiv fuldbyrdelse af en administrativ afgørelse om udvisning af en udlænding, der har indgivet ansøgning om asyl, og hvis asylansøgning er under behandling, herunder eventuelt i Dublin-proceduren, vil det være udgangspunktet, at frihedsberøvelsen opretholdes under den resterende del af asylsagens behandling.

Det bemærkes i den forbindelse, at Udlændingestyrelsen har oplyst, at den samlede gennemsnitlige sagsbehandlingstid i hele asylsystemet i endeligt afsluttede spontane asylsager – fra registrering af asylansøgeren til meddelelse af opholdstilladelse eller udsendelse af landet – i 2000 udgjorde 186 dage.

Af hensyn til overholdelsen af Danmarks internationale forpligtelser, jf. afsnit 3, og det almindelige proportionalitetsprincip vil frihedsberøvelsen kun blive opretholdt i det omfang, asylsagsbehandlingen ikke trækker unødigt i langdrag. Det forudsættes derfor, at behandlingen af asylansøgninger fra asylansøgere, der frihedsberøves efter den foreslåede bestemmelse, fremskyndes mest muligt af asylmyndighederne.

Den særlige hasteprocedure, der siden september 2000 er anvendt i forhold til nyindrejste asylansøgere fra SNG-landene og kriminelle asylansøgere af andre nationaliteter, forudsættes anvendt i forbindelse med fremskyndelsen af sagsbehandlingen af sager omfattet af forslaget. Det indebærer, at der foretages en hurtig sagsbehandling hos politiet i den indledende fase inden registreringen af asylansøgerne, og at sagerne ikke vil indgå i den såkaldte Dublin-procedure med henblik på at fastslå, om et andet EU-land er ansvarligt for asylsagsbehandlingen, medmindre der i den enkelte sag er udsigt til afklaring af dette spørgsmål inden for kortere tid. Hvis Dublin-proceduren er sat i værk på tidspunktet for frihedsberøvelsen, vil den pågældende asylansøger skulle udtages af Dublin-proceduren, medmindre der i den enkelte sag er udsigt til afklaring af dette spørgsmål inden for kortere tid. Endvidere vil en særlig sagsbehandlingsenhed (task force) hos Udlændingestyrelsen hastebehandle sagerne, ligesom der vil ske hastebehandling af sagerne i Flygtningevænet og i Indenrigsministeriet, hvis der ansøges

om humanitær opholdstilladelse m.v. efter endeligt afslag på asyl.

I flertallet af sager vurderes det, at en fremskyndet sagsbehandling i alle led vil kunne foretages på i alt 3-4 måneder. Hertil kommer den tid, der medgår til udsendelse af landet, efter at der foreligger en endelig afgørelse om afslag på asyl. I nogle sager – f.eks. sager, der viser sig at kunne afgøres efter åbenbart grundlægsproceduren – vil sagsbehandlingen kunne foretages hurtigere. I andre sager, der er mere komplicerede, vil sagsbehandlingen – uanset at den fremskyndes mest muligt – kunne vare op til 6 måneder eller længere.

Frihedsberøvelsen forudsættes at kunne opretholdes også i tilfælde, hvor sagsbehandlingen er længerevarende, hvis sagsbehandlingstiden – eller store dele heraf – beror på den pågældende asylansøger selv, f.eks. fordi den pågældende ikke medvirker til sagens oplysning.

En generel udsættelse af behandlingen af en gruppe sager, f.eks. fordi der er iværksat en indhentelse af baggrundsplysninger om et bestemt land, vil kunne medføre, at frihedsberøvelsen skal ophøre, såfremt baggrundsplysningerne ikke kan forventes at foreligge inden for en rimelig tidshorisont.

Spørgsmålet om, hvor længe frihedsberøvelsen vil kunne opretholdes, er således i alle tilfælde afhængigt af en konkret vurdering af sagens omstændigheder, hvori blandt andet de ovennævnte synspunkter vil skulle indgå.

Det forudsættes, at adgangen i udlændingelovens § 36, stk. 1, 1. pkt., til at frihedsberøve en udlænding, mens det undersøges, om betingelserne for administrativ udvisning er til stede, anvendes i videst muligt omfang i forhold til de af forslaget omfattede asylansøgere.

På samme måde forudsættes det, at udlændingelovens § 36, stk. 1, 1. pkt., om frihedsberøvelse med henblik på at sikre udsendelse af landet anvendes efter asylsagens afslutning i videst muligt omfang i de tilfælde, hvor der meddeles afslag på asyl.

I de tilfælde, hvor en udlænding udvises ved dom, jf. udlændingelovens §§ 22-24, er der i dag adgang til at varetægtsfængsle den pågældende, når der er bestemte grunde til at anse varetægtsfængsling for nødvendig for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen og under eventuel appel, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes, jf. udlændingelovens § 35, stk. 1. Adgangen til varetægtsfængsling gælder både i de tilfælde, hvor den pågældende er idømt en ubetinget frihedsstraf, og i de tilfælde, hvor den pågældende er idømt en betinget frihedsstraf, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2.